

Zo moeder, zo dochter

Nania liep door naar de afdeling met mode voor de jonge vrouw. Lynn en Renee gingen daar zelfs uit nostalgische overwegingen niet meer kijken. De kleuren waren er fel, de verkoopsters joviaal en de luidruchtig stampende muziek met bijbehorende lichtflitsen kon hen evenmin bekoren.

- Wij blijven hier, zei Renee. Nania wuifde de twee vriendinnen zonder om te kijken gedag.

- Wij blijven zeker hier, zei Lynn. Ik krijg migraine van dat geflits.

Op de afdeling voor vrouwen die tot de jaren van verstand gekomen waren, was het evenmin stil, maar de ritmische herrie werd onderweg gedempt door rekken met degelijke kleding.

- Ik verdenk ze er al jaren van, dat ze liever geen klanten hebben, zei Lynn.

- Het is tactiek. Ze verdoven de klanten, zodat ze vlot een hoop geld neertellen voor een lapje stof.

- Nou ja, als Nania zich maar amuseert.

Renee glimlachte.

- Als wij met een jonge meid op stap gaan, zoals Nania of jouw dochter, dan passen we ons meteen aan haar aan.

- Dat is toch niet zo vreemd? zei Lynn.

- Och, ik denk dat Nania zich ook wel aan ons zou willen aanpassen. We verwachten het echter niet van haar.

- Omdat het gewoon leuk is, zo'n jonge meid een fijne dag bezorgen.

- Ik weet het, verzuchtte Renee. We zijn hopeloos.

- Nania komt de laatste tijd regelmatig bij jou, is het niet?

Renee zag opeens een jas hangen, die haar zeer geschikt leek voor een wandeling door het bos.

- Dit is een aardig model, zei ze, terwijl ze aan de stof voelde. Voor een boswandeling of zo.

Lynn trok haar wenkbrauwen op.

- Dat is toch paars? zei ze. Denk je niet dat je zo nogal opvalt in het bos? De eekhoortjes schrikken zich een beroerte.

- En wat dan nog, als ik opval? Ik hoef toch niet op jacht?

Ondertussen haastte een oudere verkoper zich langs de vriendinnen heen. Hij leek op weg te zijn naar de afdeling voor de jonge vrouw.

Renee keek hem even na. Ze stootte Lynn aan.

- Hij heeft nogal haast om op die afdeling te komen, zei Renee.

- En?

- Hoezo, en? Nania is daar.

- O, zei Lynn, ze is er nog maar net. Ik denk niet dat ze nu al iemand neergeslagen heeft.

Renee haalde haar schouders op en trok haar jas uit. Ze gaf haar jas aan Lynn, maar die legde de jas op het rek. Ondertussen nam Renee de paarse jas uit het rek en hield hem tegen zich aan.

- Wat heb je toch met paars? vroeg Lynn.

- Nania vindt paars ook mooi, zei Renee.

- Jullie zouden moeder en dochter kunnen zijn.

- Zij houdt ook van taarten bakken, zei Renee tevreden.

Lynn zuchtte. Ze had een hekel aan getut, zoals het samen bakken van een taart.

- Nania vindt het in ieder geval gezellig bij jou, anders kwam ze niet zo vaak.

- Dat is zeker zo. Maar ik bak liever zelf een taart.

Lynn herinnerde zich de taart die Nania laatst gebakken had. Renee kon zelfs van een klokhuis en een kopje meel een magistrale appeltaart maken, maar Nania was duidelijk een beginner.

- Ze is jong.

- Ze leert het wel, zei Renee.

Ondertussen had ze de jas aangetrokken, haar tasje omgehangen, dat wonderwel bij het paars paste, en nu zocht ze naar een spiegel. Op dat moment kwam de verkoper weer aanlopen. Hij had Nania bij zich, die hij bij een arm vasthield. Nania trok een verveeld gezicht.

- Wat is er aan de hand? vroeg Lynn, terwijl ze de verkoper in de weg ging staan.

- Bemoeit u zich er alstublieft niet mee, zei de man. Hij wilde langs haar heen lopen, maar daar trof hij Renee aan, groot en onverzettelijk.
  - Ik wil toch weten wat er aan de hand is, zei Renee dreigend.
  - Dat gaat u niets aan, zei de man.
  - O jawel, zei Renee, u heeft daar mijn dochter vast. Ik zou haar maar loslaten.
  - Dan dient u te weten, dat zij hier niet mag komen, zei de man. We hebben een duidelijke afspraak met de jongedame. Ze heeft zich er maar aan te houden.
- Hij liet Nania echter wel los.
- Nania? zei Renee.
  - Omdat ik bij jullie hoor, dacht ik dat het voor een keertje wel mocht. Je wilt toch iets kopen? Moet ik dan soms buiten blijven staan?
- Lynn deed haar armen over elkaar.
- Ja, zei ze, moeten wij als klant onze dochter buiten laten staan? Wat is dat hier voor zaak?
  - Deze jongedame, zei de verkoper, die met een trillende vinger naar Nania wees, heeft de laatste keer dat ze hier was opzettelijk de spiegel gebroken. Ze mag blij zijn, dat ze die niet hoeft te betalen.
- Lynn keek nieuwsgierig naar de wand van de disco, waar een enorme spiegel hing te glanzen.
- En dat heeft ze expres gedaan? vroeg Renee. Hoe weet u dat? Hing dat ding wel goed vast?
  - Zeker hing hij vast, zei hij. Maar als je er een rek tegenaan duwt...
  - Dat is niet waar, zei Nania. Ik leunde tegen een stellage en toen viel die om, toevallig tegen de spiegel. Het was een ongeluk.
  - Het rek staat drie meter van de spiegel af, zei de man.
  - Hij verschoof en toen viel hij om. Ik viel trouwens ook, mijn knie deed behoorlijk zeer.
- Lynn knikte begrijpend
- Een gladde vloer, ik dacht het al. Daarnet viel ik ook bijna. Jullie zouden die vloer een beetje ruwer moeten maken. Je bent je leven niet zeker hier.
  - Dat is onzin, zei de man gepikeerd. Een rek vol kleding verschuift niet zomaar.
  - Wel als je er tegenaan leunt, zei Renee.
  - Ja, zei Nania.
  - O ja? En waarom hing de jongedame er dan tegenaan? Had ze soms last van een flauwte?
  - Zeg, zei Renee boos, nou moet je niet doen alsof mijn dochter niet gezond is. Ze is van een beste kwaliteit en ze heeft nog nooit iets verkeerd gedaan.
  - U laat me geen keus, zuchtte de man. Misschien weet u het niet, maar we hebben haar bij die gelegenheid ook betrappt op diefstal.
- Verrast keken Lynn en Renee naar Nania. Die glimlachte verontschuldigend.
- Kind, zei Renee. Daar liet ze het bij. Teleurgesteld schudde ze haar hoofd.
  - U begrijpt, zei de verkoper, nu hij zich het pleit zag winnen, dat wij haar voortaan niet meer binnen laten. Zo zijn de regels, ik verzin het niet zelf.
  - Toch begrijp ik iets niet, zei Lynn. Waarom zou ze opzettelijk een spiegel breken, als ze net kleding heeft gestolen?
  - De jongedame stal kleding nadat de spiegel was gebroken. Terwijl het personeel bij de spiegel bezig was, bleek ze een BH in haar tas te hebben gestopt. Een collega zag het bandje uit haar tas hangen met het kaartje er nog aan.
  - Die BH was van het haakje gevallen, zei Nania. Mijn tas stond open, het was gewoon toeval.
  - Een beetje ongeloofwaardig, vind je niet, jongedame? zei Renee streng.
  - Blijkbaar wist u het niet, zei de man, maar dan weet u het nu. We hebben geen aangifte gedaan, maar daar staat wel tegenover dat ze hier niet meer mag komen.
  - We snappen het, zei Lynn. Kom, we gaan. Er valt hier geen eer meer aan te behalen.
  - Ja, zei Renee, en tegen de verkoper: Ik weet niet of het werkelijk allemaal zo gegaan is, maar ik kan u verzekeren dat in mijn familie diefstal niet op prijs wordt gesteld.
  - Dat neem ik aan, zei de man.
  - We zijn weg, zei Lynn. Kom, Nania.
  - Een goedemiddag nog, zei Renee tegen de verkoper.

- Dames.

Met z'n drieën liepen ze zwiĳgend naar de roltrappen. Nania wilde als eerste de roltrap naar de begane grond nemen.

- Mevrouw! Hé, hallo, wacht eens even!

Renee keek over haar schouder. De verkoper kwam met geheven vinger op haar af.

- O shit, zei Lynn, die jas.

Renee kreunde. Ze begreep meteen wat er aan de hand was en liep de man tegemoet. Onderweg trok ze de jas uit.

- Ach, zei ze, ik was door dat gedoe helemaal vergeten dat ik aan het passen was. Mijn jas ligt daar nog op het rek. Hier heeft u 'm, het is een mooie jas, maar ik denk er nog even over na.

De verkoper nam de jas aan. Hij leek in tweestrijd te verkeren en las met gefronste wenkbrauwen het prijskaartje dat aan de mouw hing. Renee haalde ondertussen haar eigen jas.

Toen ze hem weer passeerde, zei ze koeltjes:

- Nu ziet u maar eens, hoe eenvoudig een misverstand kan ontstaan. Probeer hier van te leren, beste man.

Ze haastte zich verder naar de roltrap, waar Lynn glimlachend op haar stond te wachten. Nania schudde langzaam nee.

- Dat was bijna pech hebben, zei Renee. Gelukkig ben ik hem niet kwijt. Mijn jas zou ik niet kunnen missen.

- Hm... zei Nania met een ondeugende blik in haar ogen, dat zal wel.

- Dat is gewoon zo, zei Renee. Het is niet mijn gewoonte om te liegen.

- Toch, zei Nania, een beetje ongeloofwaardig is het wel. Vind je niet, mams?